

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 17Co/94/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8516202500  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2017  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8516202500.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: X.. X. I., B.. XX.XX.XXXX, O. X. XX. B. XXX/XX, XXX XX U. L., prechodne bytom Továrenská 5, 064 01 Stará Ľubovňa, právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, advokátska kancelária so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 480 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 2C/159/2016-64 zo dňa 03.04.2017 takto

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie 480 eur s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 12.01.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a súvisiaci výrok o náhrade trov konania žalobkyne voči žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Priznáva žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol nasledovne:

„ I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 480 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 12.1.2017 do zaplatenia, do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere číslo 707300189 zo dňa 27.11.2012 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným uvedená v bode 10 Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v znení: „ Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj záväzok voči veriteľovi čo do dôvodu a výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v mesačných splátkach tak, ako je to uvedené na prvej strane tejto zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je n e p r i a t e ľ n á .

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 5, § 53 ods. 6, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458, § 559 ods. 1, § 563, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 3 písm. l), § 24, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 10c, § 3 ods. 1 a 2 nariadenia vlády 87/1995 Z.z..

V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere č. 707300189 dňa 27.11.2012. Súdu bola doručená ťažko čitateľná kópia úverovej zmluvy (čl. 5 spisu). Na základe tejto

zmluvy žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1 600,- eur, žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť žalovanému túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 480 eur, t.j. celkovú čiastku 2080,- eur 2 mesačnými splátkami po 1040,- eur, počnúc dňom 23.12.2012.

Žalobkyni bola dňa 27.11.2012 suma 1600 eur vyplatená v hotovosti, čo potvrdila svojím podpisom na Zmluve o úvere. Zo splátok a pokút (čl. 7 spisu) vyplýva, že žalobkyňa predmetnú úverovú zmluvu č. 707300189 splatila v sume 2 080 eur dvomi splátkami po 1040 eur a to dňa 23.12.2012 a 23.1.2013.

Strany sporu v priebehu necelého roka t.j. od októbra 2012 do júla 2013 uzatvorili štyri zmluvy o úvere a to dňa 15.10.2012 na sumu 1 000 eur, dňa 27.11.2012 na sumu 1600 eur (predmetom konania) dňa 4.1.2013 na sumu 2 700 eur a dňa 18.7.2013 na sumu 3 500 eur.

Podľa Prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z 2.5.2016 pod zn. H 113/6 (čl. 9 spisu) mal súd preukázané, že žalobkyňa v januári telefonicky kontaktovala združenie a v apríli 2016 združenie oboznámilo žalobkyňu s judikatúrou SD EÚ ako aj o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch za úvery, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Predmetný záväzkovo-právny vzťah je založený spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (citované ustanovenia § 52 a násl.).

Na predmetnú úverovú zmluvu sa v zmysle ustanovenia § 24 zákona č. 129/2010 ZoSÚ vzťahujú aj ustanovenia § 9 ods. 1, 2 ako aj § 11 uvedeného zákona a to aj napriek tomu, že úver sa musel splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace (§ 1 ods. 3 písm. l), pretože ide o úver, ktorý je veriteľom poskytnutý spotrebiteľovi.

Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase podpisu zmluvy medzi stranami sporu boli údaje o: druhu spotrebiteľského úveru, údaje o sprostredkovateľovi, ktorý uzavrel so žalobkyňou úverovú zmluvu, dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len RPMN), výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, priemernú hodnotu RPMN. Ide o údaje, ktoré majú napomôcť spotrebiteľovi zorientovať sa v množstve ponúk od rôznych inštitúcií poskytujúcich úvery a porovnať si cenu toho ktorého úveru. V zmluve o úvere, ktorá je predmetom súdneho konania uvedené údaje chýbajú.

Absenciu týchto údajov zákon č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 11 (ktoré sa vzťahuje aj na úvery, ktoré sa musia splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace) sankcionuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda dlžník je povinný vrátiť veriteľovi iba sumu, ktorá mu bola skutočne poskytnutá (bez poplatkov, úrokov a podobne).

Pokiaľ ako deň zániku záväzku by súd považoval deň uvádzaný žalovaným v písomnom vyjadrení (čl. 28 spisu) deň 28.12.2015, pričom žaloba bola doručená súdu dňa 30.6.2016, k premlčaniu by nedošlo ani v subjektívnej ani v objektívnej lehote (subjektívna by uplynula 28.12.2017 a objektívna 28.12.2018). Súd mal však z listín preukázané, že k zániku záväzku, t.j. k splateniu úveru došlo dňa 23.1.2013, potom trojročná objektívna lehota by uplynula 23.1.2016 a dvojročná subjektívna dňa 23.1.2015.

Súd mal preukázané, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela najneskôr v januári 2016 (čl. 9 spisu) kedy telefonicky kontaktovala združenie zoberajúce sa ochranou spotrebiteľov - Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Žalobou doručenou súdu dňa 30.6.2016 sa žalobkyňa dôvodne domáha vydania bezdôvodného obohatenia, v jej prípade subjektívna dvojročná premlčacia doba v zmysle citovaného ustanovenia (§ 107 ods. 1 Obč. zák.) neuplynula (dozvedela s v januári 2016 žalobu podala na súd v júni 2016).

Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe podľa už citovaného ustanovenia (§ 107 ods. 2 Obč.zák.) súd dodáva, že žalovaný ako nebankový subjekt pôsobiaci na finančnom trhu musel vedieť, že neuvedenie v úverovej zmluve v ktorej ako dlžník vystupuje spotrebiteľ údajov v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ (ako doba trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len RPMN) výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom a priemernú hodnotu RPMN) má za následok, že tento sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky. Žalovaný ktorý pôsobí na finančnom trhu musel o týchto skutočnostiach vedieť, prinajmenšom s nimi musel byť uzrozumený a toto svedčí, že zo strany žalovaného ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktoré sa premlčuje v 10 ročnej premlčacej dobe (§107 ods. 2 Obč. zák.).

V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.1.2013, sp. zn. 6NCdo/9/2012). Je dôvodne preto

predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením zákonom vyžadovaných obsahových náležitostí - údajov v zmysle § 9 ZoSÚ priamo v zmluve nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a iné poplatky a pre prípad, že tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§107 ods. 2 Obč. zák.).

Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že v súdnej veci ide o 10- ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že od momentu, keď sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia (január 2016), o tom kto sa na jej úkor obohatil, do momentu podania žaloby (jún 2016) v predmetnej veci márne uplynula dvojročná subjektívna lehota.

Rovnako sa súd stotožnil s tvrdením žalobkyne týkajúceho sa poplatku - Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. V 2/3-tinách je administratívny poplatok neúmerný vysoký. Ide o vágne ustanovenie, ktoré vôbec nešpecifikuje, o aké činnosti ide, pričom 2/3- tina z tohto poplatku predstavujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, 1/3 - tina predstavuje úrok. Za úver dojednaný na dobu 2 mesiacov vo výške 1600 eur mal spotrebiteľ zaplatiť 480 eur, čo je ďaleko za hranicou primeranosti a znamená úžeru.

Túto zmluvnú podmienku upravená v bode 10. Všeobecných podmienok týkajúcu sa uznávacieho prejavu dlžníka a platenia poplatku považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku v úverovej zmluve so spotrebiteľom, pretože nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie a taktiež takáto zmluvná podmienka je v neposlednom rade v rozpore s princípom dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Vzhľadom na všetky vyššie rozvedené skutočnosti súd má za to, že Zmluva o úvere č. 707300189 uzatvorená medzi stranami sporu dňa 27.11.2012 sa považuje za úver bezúročný a bez poplatkov, potom má žalovaný právo len na vrátenie skutočnej sumy, ktorú vyplatil žalobkyňi.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyňi sumu 1 600,- eur, pričom od žalobkyne prijal plnenie v sume 2 080,- eur, plnenie nad sumu 1 600,- eur predstavuje v zmysle § 451 ods. 2 Obč. zák. plnenie bez právneho dôvodu, ktoré je žalovaný v zmysle § 451 ods. 1 Obč. zák. povinný žalobkyňi vydať.

Žalobkyňa mala plný úspech vo veci, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku, a to proti výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Uviedol, že vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ustanovení OSP môže domáhať v subjektívnej dvojročnej lehote, najneskôr však do uplynutia trojročnej objektívnej lehoty. Vo vyjadrení k návrhu na začatie konania vzniesol námietku premlčania. Ak uplynie trojročná objektívna premlčacia lehota, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. V predmetnom prípade došlo k úhrade splátky v sume 2080 Eur dňa 28.12.2012. Vzhľadom na uvedené je tak nárok žalobkyne premlčaný, nakoľko k premlčaniu došlo v objektívnej lehote v celom rozsahu dňa 28.12.2015. Žalobkyňa uplatnila svoj nárok až dňa 30.06.2016. Žalobkyňa nijako skutkovo nepreukázala možnosť uplatnenia 10 ročnej premlčacej lehoty. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 13Co/557/2015 zo dňa 22.09.2015, č.k. 12Co/517/2015 zo dňa 31.01.2017. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že súd prvej inštancie sa dostatočne a zrozumiteľne zaoberal všetkými rozhodnými skutočnosťami. Súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. O tom, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil sa dozvedela od združenia na ochranu občana spotrebiteľa v mesiaci

apríl 2016. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaný v podaní zo dňa 04.09.2017 zotrval na argumentoch uvedených v odvolaní.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného úkonu použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP, podľa ktorej sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej je čo do žalobcom namietaného dôvodu odôvodnené riadne, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie náležite vysvetlil, z akých dôvodov žalobe vyhovel, v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na všetky podstatné námietky a tvrdenia žalovaného prednesené v konaní.

Odvolací súd po preskúmaní dospel k záveru, že prvoinštančné rozhodnutie je aj v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a aj v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Za porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať to, že prvoinštančný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

7. Občiansky zákonník v ust. § 107 upravuje premlčaciu dobu pre vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom rozlišuje medzi subjektívnou (§ 107 ods. 1) a objektívnou premlčacou dobou (§ 107 ods. 2). Začiatky ich plynutia sú upravené odlišne, pričom subjektívna lehota plynie len v rámci objektívnej lehoty, t.j. nemôže uplynúť neskôr ako objektívna.

Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (porovn. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986).

V prípade plnenia bez právneho dôvodu je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný.

Pre začiatok plynutia 3 ročnej príp. 10 ročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný okamih, kedy bezdôvodné obohatenie skutočne (fakticky) vzniklo. Bezdôvodné obohatenie získaním plnenia bez právneho dôvodu vzniká samotným prijatím plnenia. Vtedy tiež začne plynúť objektívna premlčacia doba (rozhodnutie NS ČR z 14.08.2007, sp. zn. 30 Cdo 2758/2006).

Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 1/1993 Zb. o Zbierke zákonov platnom a účinnom do 31.12.2015,

o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná (od 01.01.2016 túto problematiku upravuje § 15 zákona č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky). Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať priamo v zmluve úrokovú sadzbu a ročnú percentuálnu mieru nákladov umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru.

Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením tak podstatného údaja akým je výška úrovekovej sadzby a výška RPMN priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (nepriamy úmysel). Odvolací súd konštatuje, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobcovi, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012).

Pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení sa uplatňuje ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je objektívna premlčacia doba desaťročná a plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia. V predmetnom prípade táto desaťročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa prijatia plnenia presahujúceho sumu poskytnutého úveru (1600 Eur) žalovaným, t.j. 23.01.2013 (kedy žalobkyňa uhradila druhú splátku vo výške 1040 Eur), je teda zrejmé, že žaloba bola podaná pred uplynutím objektívnej 10 ročnej premlčacej doby (žaloba doručená súdu 30.06.2016).

Na podporu aplikácie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné uviesť, že žalovaný mal vedomosť o nevyhnutnosti uvádzať nielen RPMN, ale aj konkrétnu výšku poplatkov a ďalších nákladov v čase, keď ešte v roku 2012 vyslovil Okresný súd v Prešove neprijateľnosť zmluvnej podmienky v súvislosti s poplatkom na administratívu. Od tejto doby minimálne už niekoľkokrát judikoval Krajský súd v Prešove neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky, avšak žalovaný aj napriek tomu, že o týchto okolnostiach vedel, pretože bol účastníkom konania, plnenia z tohto titulu prijímal. Preto potom záver o minimálne nepriamom úmysle a aplikácii § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je dôvodný a námietka premlčania žalovaného nedôvodná.

Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa podala aj v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela najskôr v januári 2016 od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Žalobkyňa predložila prvoinštančnému súdu o tejto skutočnosti listinný dôkaz.

Keďže právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčané nie je, bezdôvodné obohatenie vo výške 480 eur je žalovaný v zmysle § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka povinný žalobkyňi vydať tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola v plnom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.